

ABRAHAM HANS

DE OMLOOP VAN OOST-VLAANDEREN 1931

Martha had een vrije namiddag. Ze was welgezind. Ze zou in de auto met baron de Bontink en jonker Reginald de grote wedstrijd volgen, waaraan ook Jan als beroepsrenner deelnam. 't Was een prachtige najaarsdag.

Martha kwam op het landhuis van de Bontink aan.

«Ge zijt goed op tijd», zei Reginald. «Ik verwacht een mooie prestatie van Jan.»

«'t Is toch een zware wedstrijd, jonker.»

«Voor hem is het niet te zwaar.»

Reginald was in een vrolijke stemming. Morgen reisde hij met zijn moeder en Ethel naar Engeland. Hij zou zijn verloofde ontmoeten! Heerlijke dagen lagen in het verschiet. En de verhouding tot zijn vader was wat verbeterd.

Weldra reed het drietal heen. De renners moesten van uit Gent in de St.-Pieterswijk vertrekken. Er waren veel fietsers op de weg. Ze reden ook naar de wedstrijd. Velen begroetten Boudewijn de Bontink, die ze wel kenden als een verdediger van de wielersport.

De auto bereikte het vertrekpunt. Er was reeds veel volk. Vanavond, bij de aankomst, zou de menigte nog groter zijn. Reginald stalde de wagen. En het drietal begaf zich naar het rennerslokaal. Jan zag hen en kwam naar hen toe. Hij kuste hartelijk Martha. Hij was al gekleed voor de koers.

«Nu onder de ogen van uw geliefde zal het van zelf gaan», schertste de Bontink.

«Ik zal me inspannen, mijnheer de baron. 't Zal een zware strijd zijn.»

«Ja, maar op een lang parcours, dat is iets voor u.»

Jan wees Martha andere renners aan, met namen, als Frans Bonduel, Romain Gyssels, Alfred Hamerlinck, Gerard Loncke, Gaston Rebri en Georges Ronsse, die het meisje dikwijls gehoord had. Ze las nu trouwens regelmatig het sportnieuws in de dagbladen.

«Jammer, dat vader en moeder nog niet wilden komen kijken», sprak Jan. «Ze zeggen later, als het eens dichterbij huis is.»

Een supporter uit Drongen toonde Jan een sportblad.

«Ze voorspellen voor u één van de eerste plaatsen», zei hij op een artikel wijzend.

«Voorspellen is gemakkelijk.»

«Ja, maar ge moet er iets van kennen, om het te doen.»

«Dat is waar. Ik zal geven wat ik kan.»

Plots fluisterde Reginald de Bontink toe:

«Roos is daar.»

«Hoe opgekleed», sprak Martha.

«Laat ze maar lopen», zei de baron. «We gebaren dat we ze niet

kennen, de gemene slons. Ze wil weer een andere sukkelaar tussen haar klauwen krijgen. En er zijn helaas zoveel onnozele jongens.»

Ze hoorden Roos luid lachen.

«'t Is net om ons te treiteren,» sprak Jan.

't Groepje verwijderde zich wat.

Roos keek hen nijdig na. Ze meende nog te pralen met haar opzichtelijke kleding. Ze kon niet tegen die minachting. Wat later kwam ze langs de Drongenaars en zei:

«Als Lemmink zich slap zuipt en dan ergens op de buiten half dood geslagen wordt, steken ze het op mij. Maar heel Drongen kan naar de duivel lopen en Leerne erbij. Ik ken er nog, die nu een lange snuit naar me trekken, maar zo gaarne naar de «Vlasbloem» kwamen.

De Bontink keerde zich om.

«Luister, mamzel,» sprak hij. «Als ge ons lastig valt, daar staat politie en ik laat u oppakken. Wij wensen u niet te kennen en daarmee uit!»

Hij gaf de anderen een wenk en weer stapten ze verder. Roos lachte smalend. Maar ze bleef toch achter.

«Wat een onbeschaamde deerne!» zei Martha.

«O, ze is nog veel erger dan vroeger,» sprak de Bontink. «In haar Gentse kroeg worden bezoekers het geld uit de zakken gehaald. Ze moeten er maar niet komen, maar eens loopt dat toch voor Roos verkeerd af.»

't Uur van vertrek van de Omloop van Oost-Vlaanderen naderde. Politieagenten dreven het volk achteruit en maakten het midden der straat vrij.

De Bontink, Reginald en Martha begaven zich naar de auto. De Bontink die verscheidene premies had geschonken, bezat een kaart om te volgen. Hij zou dit echter op bescheiden wijze doen en niet mee vooraan rijden wat hinderlijk was voor de renners en bovendien heel wat rijvaardigheid vereiste.

De burgemeester van Gent gaf de renners het vertreksein. En de kleurige bende stoof vooruit. Martha sloeg een kruis en prevelde een schietgebed voor Jan. Ze dacht wel aan de prachtige prijzen maar ook aan de gevaren. Als Jan maar niet viel...

De auto reed heen. 't Ging eerst naar de Sterre en dan de Oudenaardse steenweg op. Overal stonden groepen belangstellenden. Jongens en meisjes kwamen naar de zoom van de akker, waarop ze werkten en ook de baas onderbrak even de arbeid.

't Ging kalmpjes aan. Er was nog geen jacht. Vóór Eine had zich toch een kleine groep van het peloton los gemaakt. Jan Wellens was er bij.

«Jan doet het goed. Wat rijdt hij prachtig», zei de Bontink.

«En ik heb al dikwijls bij de toeschouwers zijn naam gehoord. Hij raakt snel bekend,» sprak Reginald.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«We zullen zijn foto eens inzenden naar al de gazetten».

«Maar mijnheer de baron toch... zijn portret al,» merkte Martha verwonderd op.

«Ja, zeker. Dat zal vele mensen plezier doen. En Jan mag wel bekend worden. Ze zullen weldra nog veel meer over hem lezen». Ginds rees de hoge Walburgatoren van Oudenaarde op.

«We zullen nu de renners laten vooruit stuiven,» hernam de Bontink. «Zij rijden van Oudenaarde op Ronse en dan naar Nederbrakel. Wij zullen recht naar Nederbrakel rijden en daar weer eens wachten. Dan gaat de Omloop naar Ninove, Aalst en Dendermonde.»

Te Oudenaarde stonden ook veel nieuwsgierigen. De renners reden over de Markt, door de Brugstraat naar Leupegem. 't Was als een fleurige vlucht door het oude stadje. De auto reed dan ook naar de zijde van Leupegem, maar liet het dorp rechts liggen en beklom de helling links naar Edelare.

«Zie nu eens naar beneden,» zei de Bontink tot Martha.

«O, daar in de diepte is een stad!» riep ze verwonderd uit.

«Dat is Oudenaarde, vanwaar we nu komen! Nu verloopt de koers over berg en dal.»

«Hoe wonderlijk! Dat is hier toch een harde weg voor de renners.»

Puffend kroop de auto de helling op. Voorbij Edelare was de weg weer effen, want nu liep hij, als een oude heirbaan op de heuvelkam.

Dikwijls was het uitzicht verrassend mooi en Martha bewonderde het voor haar zo vreemde landschap. Ze zag de heuvels bij Mater en Etikhove, die naar de zijde van Ronse. De Bossenaremolen zwaaide lustig zijn wieken in de herfstbries.

Spoedig was de auto nabij Nederbrakel.

«Nu gaan we weer naar de diepte», zei Martha.

«Nederbrakel ligt daar beneden».

Ze bereikten het dorp en hier stapten ze uit, om de renners af te wachten.

«Ja, over berg en dal», sprak Martha.

«Van Oudenaarde tot Ronse en van Ronse naar hier, is het dikwijls steil klimmen», antwoordde de Bontink. «Maar Jan zal het niet laten zitten.»

«Als hij maar geen ongeluk heeft, of lekke band», vreesde het meisje.

«Toe, toe, niet het slechtste peinzen. We zullen hem wel bij de eersten zien. Er zal nu meer jacht in zijn onder de renners. Van Oudenaarde tot hier blijven er zeker al veel achter. Ge moet niet verschieten, als ge uw Jan niet herkent. Hij zal zo zwart zien als een neger», voorspelde de Bontink vrolijk.

Ook Nederbrakel was vol verwachting. De meeste inwoners hadden voor een tijdje het werk gestaakt en ook hier bleek, hoe populair de

wielersport bij de Vlamingen is.

Ons drietal zat voor een herberg. Het bleef heerlijk weer, ondanks het reeds late seizoen.

«Daar zijn ze!», klonk het nu eensklaps.

De baron en Reginald sprongen recht en er kwam een drukke beweging onder het volk. Daar stormde de eerste groep aan. Ze waren met zeven. Vlug keken toeschouwers naar de nummers, en dan op hun programmaboekje.

«Vooruit Jan, goed zo!», riep de Bontink.

Wellens, die bij de eersten was, keek op en knikte. En zijn lach was als een geschitter in het zwarte gezicht.

Ze waren voorbij. Ze stoven door de lange straat. Martha hoorde rond haar de naam van haar geliefde.

«Jan Wellens is van Drongen, tegen Gent».

«'t Is een nieuwe».

«Hij is heel rap beroepsrijder mogen worden. Hij is heel laat begonnen, maar we zullen van hem horen».

«Wat rijdt hij gezwind!».

Zo werd er rond Martha gepraat en ze voelde zich fier.

Een tweede groep snorde voorbij. Men moedigde een jongen uit de streek aan.

Een band bezweek en een renner sprong terzijde.

«Dat is de tweede keer», riep hij spijtig. «Ik geef het op. Ik heb te veel ongeluk».

«Neen, niet opgeven, volhouden», zei de Bontink.

Maar de jonge man was ontmoedigd.

«Neen, 't gaat vandaag niet», hernam hij, en er blonken tranen van teleurstelling in zijn ogen. «Tot tegen Ronse was ik bij de eersten», vervolgde hij.

Reginald kende hem wel als een goede kracht. Maar ja, iedereen kan eens tegenslag hebben.

«Ik rijd toch voort», besloot de renner plots en haastig herstelde hij het ongeluk.

Auto's en motorfietsen reden ronkend en stofopjagend voorbij:

«We moeten ook voort, hé», zei de Bontink. «Ze rijden nu over Ninove, Aalst naar Dendermonde, dan over de Schelde naar Sint-Niklaas».

«Volgen we ook die weg?».

«Wel, laat ons van Dendermonde naar Lokeren rijden en dan weer wachten. Dan hebben we een hele weg afgelegd. We moeten op de smalle banen de jongens niet hinderen. En de auto kan dan ook wat rusten».

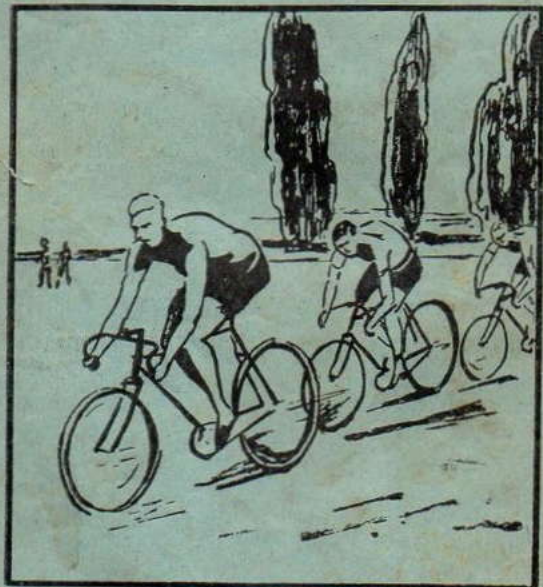
Ze volgden de deelnemers, zonder zich onder hen te mengen, al haalden ze achterblijvers in. Ze vernamen te Ninove dat Wellens nog steeds bij de kopgroep was. Ook te Aalst en dan te Dendermonde

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

hoorden ze het zelfde nieuws.

Nabij het station van Grembergen sloeg de auto links een andere richting in. De renners waren recht door gereden over Hamme naar Sint-Niklaas.

De baron, Reginald en Martha begaven zich over Zele naar Lokeren, waar ze de tijd hadden om de inwendige mens te versterken.

«En wat zullen we dan doen, oom?», vroeg Reginald. «De renners trekken van hier noordwaarts over Zaffelare, Wachtebeke naar Zelzate en dan naar Eeklo. En Eeklo - Gent wordt het laatste stuk».

«Wel, ik stel voor om ook naar Zelzate te rijden. Maar vandaar recht naar Gent. Dan zijn we goed op tijd om de aankomst af te wachten».

Aldus werd besloten. Na het maal wandelde het drietal wat heen en weer. Het volk stelde zich reeds op. Auto's die naar Antwerpen reden of vandaar kwamen, moesten zeer vertragen.

Eensklaps keek de Bontink Reginald en Reginald de Bontink aan.

«In die auto, dat was uw broer», zei de baron.

«Ja, oom, 't was François. Hij heeft ook zijn liefhebberijen.»

«François en een dame. Dus weer een minnares».

«Ik vrees het».

«O, dat is wel zeker. Hij maakt er zeker een tochtje mee naar Antwerpen.»

«'t Is treurig».

«Mijnheer geneert zich niet. Nu, hij moet het weten. Maar 't is toch wel wreed, dat voor die kerel een meisje in het zinnelozengezicht zit, een vrouw bij een kindje van droefheid verkwijnt. Beatrix, die nog altijd ziek is. En de lichtzinnige zet zijn leventje voort».

«Papa zal er niets aan kunnen doen».

«O, neen. Toen uw vader met mij kwam spreken over het huwelijk van Ethel, vroeg hij weer mijn bemiddeling, om Beatrix en François terug samen te brengen. Hoe kan dat nog in orde komen?»

«'t Is triestig. Mama heeft veel verdriet over François, en papa toch ook».

De Bontink en Reginald hadden Martha wat terzijde gelaten. Deze, die François en de dame ook gezien had, en begreep, dat de baron en de jonker daarover spraken, hield zich bescheiden op enige afstand.

Och, ze moest niet op François schimpen. Ze had bekommernis genoeg over haar eigen broer, die nu ergens in Holland zat.

De politie maakte ruimte. Men kon de renners verwachten. Het volk drumde, besprak de kansen. Daar naderde een perswagen. De sportjournalist die er in zat, moest vlug naar zijn blad telefoneren.

De Bontink kende hem. Het was Karel Van Wijnendaele.

«Hoe staat het?», informeerde hij.

«Twee aan de kop en nog al wat voorsprong. Jan Wellens was één van beiden».

«Hoort gij het Martha?», vroeg Reginald.

«Ja, maar het is nog ver te rijden».

Ze dacht aan de renner die te Nederbrakel bandbreuk had.

De renners moesten kampen over smalle en hobbelige kasseiwegen in het Waasland.

«Ze zijn daar!» klonk het.

't Was gelijk een elektrische schok in de menigte voer. De voorsten bogen zich. De achtersten staken de koppen omhoog. De politie hield er de orde in.

Twee renners stormden aan. Hun namen werden luid geroepen. 't Deed Martha raar, haar geliefde te horen aanmoedigen door mensen, die ze niet kende. Jan zag niet op. Als een pijl uit de boog rende hij. Wat repten zich de gespierde benen! Hoe lenig scheen zijn kloek lichaam.

«Wellens rijdt voortreffelijk. Hij geeft wat hij kan. Hij bezit klasse.»

«Hij is al één van de besten!»

«Die maakt zijn weg!»

Zo verstond Martha al die lofprijzingen, welke haar met trots vervulden. O, dat moesten zijn ouders eens horen! Een tweede groep volgde. Men moedigde ook hen aan. «Die van Nederbrakel is er al weer bij, die met zijn gebroken hand», zei Martha.

«Ja, hij weet van volhouden», antwoordde Reginald. «Zo moet het zijn bij een echte renner. Ha, ik heb de beste hoop voor Jan.»

Het peloton kwam door de stad. Dan volgden nog renners op grote afstand.

De Bontink en zijn reisgenoten vertrokken. Zij waren voor de renners te Zelzate, maar niet lang. En nog bleef Wellens met zijn gezelschap aan het hoofd. De voorsprong op de tweede groep was wat groter geworden.

Het begon reeds avond te worden. Het weer bleef zacht. De wind was zelfs geheel gevallen.

«Laten we nu langs het kanaal naar Gent rijden», zei de Bontink.

«Wij moeten voortmaken. Die twee rijden tegen bijna 40 km. per uur.»

«Van hier tot Eeklo op die slechte wegen zal dat niet gaan. Maar gij hebt gelijk, we moeten geen tijd verliezen. Er zal te Gent een massa volk staan.»

Bij Martha nam de spanning toe. Ze bad voor Jan. Hij had zich zo fel geweerd. Hij was vooraan. O, als hem nu op het laatste maar geen ongeluk overkwam! Ze kende de streek niet, doch de baron zei dat het kwade wegen waren. Ook de Bontink en Reginald spraken minder. Ze geraakten eveneens in een wat zenuwachtige spanning. En dat zou te Gent nog erger zijn. Ze bereikten de stad. De auto werd nabij de plaats van aankomst gestald.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

Door zijn kaart kon de Bontink aan de afgesloten ruimte geraken. Hij en Reginald en Martha bemachtigden een goed plaatsje.

«Wat een volk!» zei het meisje.

Dat is wat anders dan een kermiskoers te Drongen of te Leerne.

«Ja... En straks juichen al die mensen uw vriend toe!» verzekerde de baron.

«Als hij maar geen ongeluk heeft!»

«Waarom die zwarte gedachten?»

«Roos uit de «Vlasbloem» staat daar waarempel ook,» sprak Reginald.

«Ja, zulk een feeke glibbert overal door,» hernam de baron. «Wel, we doen of we ze niet zien!»

Martha zweeg. Soms bonsde haar hart! Wat duurde het lang eer de renners kwamen! En nu moest Jan eens achter blijven. O, ze zou dan wel kunnen wenen uit medelijden met hem! Ze had al deernis gevoeld te Lokeren, toen ze hem zag kampen, zwart van het stof... Wat moest hij zich inspannen. En hij zou wel zeer vermoeid zijn. Ze vond het toch een geweldige onderneming. Maar hij lachte met haar, als zij dat zei.

Men wist het hier dat hij met Gerard Loncke, een taaie renner, aan de kop zat. Ze hoorde voortdurend zijn naam. En morgen zou die in alle dagbladen staan. Reginald zei dat die fotografen daar een foto van hem zouden maken. Maar moesten ze hem dan zo zwart in de gazet zetten.

«Martha droomt gij?» vroeg Reginald. Ze schrok uit haar gepeinzen op.

«Ze peinst nog altijd aan ongeluk,» zei de Bontink. «Straks moet gij de flinke renner maar eens op zijn zwarte snoet kussen dat al die mensen het zien.»

«O, Mijnheer de baron, ik zou niet kunnen,» zei Martha, en al lachte ze, ze werd toch rood bij die gedachte.

«Ja, ja, dat moet gebeuren!» plaagde de Bontink.

Politie en gendarmen hadden het druk. Want de voorste rijen toeschouwers werden tegen de koorden gedruimd en die dreigden te begeven.

«Wat volk toch,» zei Martha, wie de spanning het gelaat een starre uitdrukking gaf! O, kwam nu toch maar het einde! Men sprak van nog enige minuten. Maar die minuten schenen te kruipen... En nog kan Jan vallen, nog kan hij bandbreuk hebben of ander ongeluk. Dat wachten werd haast een marteling.

Ginder aan de overkant stond Roos. Martha hoorde ze lachen tot hier. Wat gedroeg ze zich onbeheerst... Een jonge heer hield zijn hand op haar schouder en streelde ze nu en dan op de wang. Zou ze dan waarlijk niets om de dood van de arme Pieter Lemmink geven en nooit schuld gevoelen? Ook niet eens peinzen aan zijn ouders?

Een lange kreet weerklonk...

«Ze zijn daar!» riep men. En het werd plots stil in de menigte.

«Jan vooraan,» riep Reginald. «Hij wint het!»

Wellens was aan het spurten gegaan vóór zijn metgezel. Hij gaf nu alles wat hij kon. Duizenden bewonderende blikken waren op hem gericht. Maar ook Gerard Loncke spande zich in. Het was een mooie eindstrijd.

Machtig gejuich brak los.

«Jan is de eerste. Jan heeft gewonnen. Proficiat Martha!» voegde de Bontink er bij.

Martha kreeg de tranen in de ogen. Als door een floers zag ze, hoe voorname heren op Jan toetraden en hem een ruiker bloemen gaven.

En dan het gejubel van de menigte. De naam van Wellens rolde over de mensenzee. Jan moest een ereronde rijden. Men zwaaide, men wuifde, schreeuwde.

En toen kwam Jan bij Martha en zijn beschermers. Hij kuste zijn meisje zo zwart als hij was en het volk juichte weer.

«Jan proficiat, jongen! Dat is een schone overwinning en eerlijk verdiend!» sprak de Bontink.

Reginald nam zijn fiets over.

«Wat zullen vader en moeder blij zijn,» sprak de renner, wie de vreugde in de ogen blonk.

Supporters uit Drongen en Leerne riepen hem van uit de menigte hun gelukwensen toe.

Roos zag rood van nijd. Ze voelde zich vreselijk jaloers op Martha. Maar ze hield zich stil.

Jan verdween in het nabije sportlokaal om zich te wassen en om zich te kleden. Het was een zware dag geweest, die hij glansrijk doorstaan had.

De andere renners kwamen aan, ook moedige kampers uit de zware omloop. Eveneens naar hen gingen de toejuichingen. Maar het aantal deelnemers was sterk geslonken. Jan Wellens kwam weer te voorschijn. Hij droeg een bruine trui onder zijn jas en zag er netjes uit.

«Kom nu wat gebruiken», zei Bontink. «Iets warms en hartigs. We hebben nog de tijd voor de uitbetaling der prijzen». Ze begaven zich in een volks restaurant.

«Wel, hoe is het vandaag gegaan?» vroeg de baron.

«Ik heb mij geweldig geweerd, maar we waren nog niet ver weg, of ik voelde mij zeker van mijn stuk. En ik heb geen ongeluk gehad», antwoordde Jan.

«Het is toch een hele prestatie, zo uren achtereen», zei Reginald.

Jan vertelde bijzonderheden van de wedstrijd. Hij zag er wel moe uit, maar het maal verkwikte hem.

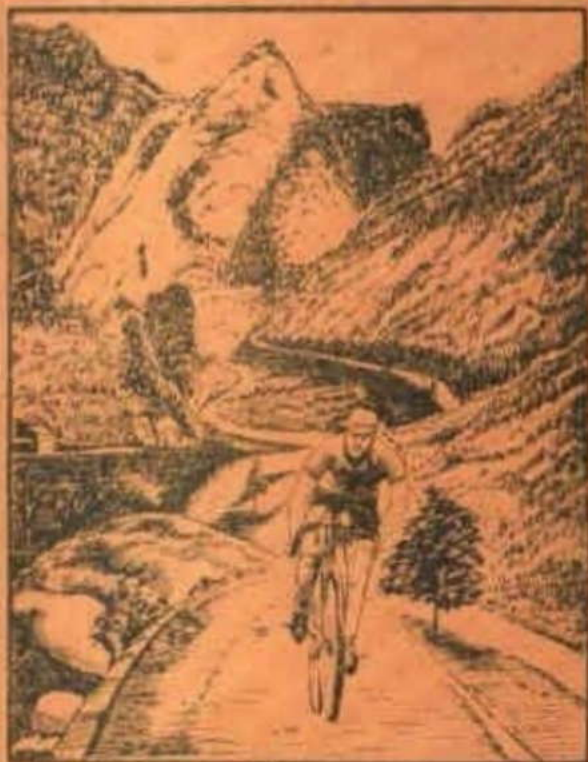
«We binden straks uw fiets op de auto en ge rijdt mee», sprak Bontink.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

Eindelijk werden de renners bijeen geroepen voor de prijsuitdeling. Het volk trok af. Het was duister toen de auto huiswaarts reed.

Vader en moeder Wellens kenden de uitslag al en waren zeer verheugd. Moeder wilde dat Jan dadelijk naar bed ging.

De volgende morgen bracht Bontink al vroeg een dagblad op de hoeve.

«Nu lezen en zien», sprak hij tot de ouders. «De dag van vandaag zetten ze niet alleen meer koningen en ministers in de gazet».

Hij spreidde het blad open en wees op Jan zijn portret.

«Kent gij die?» vroeg hij.

«Och, dat is Jan», stamelde moeder onthutst. «Kijk eens vader!»

Ze kreeg tranen in de ogen.

«Ja, mijn ziel, het is Jan... Het gelijkt goed».

«En lees eens. Schitterende overwinning van Jan Wellens. Heel dit artikel is over hem. Het is zo waar wat ze schrijven. En vele duizenden lezen dat vandaag».

«Maar, maar toch!» zei moeder met een snik.

Ze blikte naar de zoon, die haar genegen toeknikte.

«Die gazet bewaar ik heel mijn leven», verzekerde moeder Wellens.

«Wel, dan zult gij een grote verzameling mogen aanleggen, want er zal nog veel over Jan geschreven worden», voorspelde de Bontink.

Hij praatte nog even en begaf zich dan naar «De Donk», waar Reginald zich reeds bevond, die met zijn moeder en Ethel vandaag naar Engeland afreisde. De auto stond reeds klaar. De Porteira drentelde met een nogal nors gezicht rond. Hij bromde niet, maar toonde door zijn houding genoeg, dat hij lastig in alles berustte.

Martha moest Mevrouw en Ethel nog helpen. De Bontink praatte met Reginald.

Eindelijk vertrok de auto. De Porteira had vormelijk afscheid genomen van zijn vrouw en kinderen. Hij keek de wagen van het bordes na.

De Bontink stond op het plein. Hij kwam nu bij zijn zwager.

«Zijt ge nu verzoend met de verloving van Ethel en Reginald?» vroeg hij.

«Verzoend, neen, maar ik moet mij wel onderwerpen».

«Wel Daniël, zie nu toch eens eindelijk de werkelijkheid in. Reginald en Ethel laat ge daar vertrekken bijna als vreemdelingen. En ze zijn uw goede kinderen».

«Mijn beginselen, de oude plichten.»

«Toe, zwijg als 't u belijft over uw beginselen. Waar hebben uw beginselen u gebracht? Daarover redetwisten wij niet meer. Denk aan Dries Roelens, aan Peter, aan Edmond. Ze waren naar uw beginselen onderworpen. Ze bedrogen u dag aan dag. Ze toonden wat eerbied ze voor u hadden. En François? Waar waren zijn beginselen? Bij Elza het

fabrieksmeisje, bij Greta de dienstmeid of bij Beatrix de jonkvrouw? Wat heeft uw oudste zoon u en zichzelf allemaal niet aangedaan? Het is nog altijd niet zeker dat zijn huwelijk zal kunnen gered worden. Zoudt gij nu eindelijk Reginald en Ethel niet eens recht laten wedervaren? Schrijf Reginald een hartelijke brief naar Engeland. Uw jongen snakt er zo naar. Dat is een raad, die ik u geef. En nu stap ik op. Goede morgen».

Boudewijn de Bontink verliet «De Donk». De Porteira hinkte als een verlatene door het park.

Hij begon nu toch te erkennen dat de Bontink niet in alles ongelijk had.

De rentmeester kwam tot bij hem en na zijn groet, zei hij:

«Er staan in de dagbladen belangrijke artikels over Jan Wellens, die gisteren in één van die wilde koersen de eerste was. Ik hoorde dat baron de Bontink en Reginald in de auto meegereden zijn, zowat door de hele provincie Oost-Vlaanderen».

«Ge behoeft me voortaan zulk nieuws niet meer te komen vertellen», snauwde baron de Porteira.

«O, ik neem inlichtingen...»

«Ik geef niet meer om die inlichtingen».

De rentmeester sprak toen over beheerszaken, maar de Porteira luisterde bijna niet. En vlug zond hij de rentmeester weg.

«Ja, die sport is belachelijk», mompelde hij. «En Reginald en de Bontink verlagen zich door er aan mee te doen. Maar ik kan tegen die stroom niet meer op. Het is helaas niet meer als toen minister de Broqueville en Charles Woeste het in België voor het zeggen hadden. We zullen elkaar nog spreken over deze nieuwe tijd. Nu wil iedereen vrij zijn en rechten bezitten».

De Porteira schudde misprijzend het hoofd.

HOOP OP DE OOGST...

Mevrouw de Porteira, Reginald en Ethel hadden een hele week in Engeland vertoefd. Ze brachten van uit Folkestone Paulina de Baarne mede. De jongste zoon de Porteira vond zijn verloofde weer stralender en levensblijver dan ooit. Ze zou bij baron de Bontink logeren. Reginald zou dan een tijd op «De Donk» verblijven. Maar de barones hoopte wel, dat door haar invloed, haar man Paulina ook op het kasteel zou uitnodigen.

In vrolijke stemming vaarde het gezelschap met de mailboot naar Oostende. Daar nam het de trein naar Gent. De auto van «De Donk» stond aan het station. Men reed eerst naar het landhuis van Boudewijn de Bontink. Die verwelkomde de reizigers zeer hartelijk en nodigde

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM